

VAN LLEGIR EN EL LLIBRE

La dificultat interior

Lluc 24:13-32

per Antoni Mendoza i Miralles

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2003
Apartat 10053, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)
correu-e: ecb.edicions@wanadoo.es
Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya

Introducció

Lluc ens descriu el viatge de tornada de Jerusalem a Emmaús de dos dels deixebles de Jesús. Tornaven decepcionats, ja que el seu mestre havia mort, i no es creien que havia ressuscitat, com afirmaven certes dones d'entre ells. Havien escoltat els ensenyaments de Jesús, i van compartir amb ell moments íntims; coneixien també les Escripures de l'Antic Testament, però la seva realitat interior no els havia permès entendre que la mort de Jesús havia estat una mort redemptora, i que aniria seguida de la seva resurrecció d'entre els morts.

Tenien un problema espiritual

Hem vista al llibre de Nehemies que cal una preparació prèvia abans de llegir o escoltar la Paraula de Déu. Jesús ens ho recorda quan revela a aquells dos deixebles quina era la raó per la qual no havien entès la Paraula de Déu.

... en relació a la Paraula de Déu

“per creure tot el que van dir els profetes” (24:25)

Coneixien el que havien dit els profetes, però la seva fe en la Paraula de Déu era selectiva, i no creien “tot” el que els profetes havien dit. Tenien una fe amb reserves, per això la seva comprensió de la Paraula de Déu era limitada.

Jesús va revelar amb aquestes paraules que l'actitud personal vers la Paraula de Déu condiciona la comprensió que en tenim d'ella, de manera que podem llegir-la o escoltar-la i no entendre el que afirma clarament. Com molts “cristians” actuals, aquells deixebles afirmaven creure en la Paraula de Déu, però un examen més a fons d'ells mateixos els hagués descobert que tenien reserves en relació a alguna de les seves parts, o a alguns dels seus ensenyaments. No eren “incrèduls”, ni “negaven” la inspiració de l'Escriptura, senzillament no és creien tot el que deia ni tot l'ensenyament que afirmaven “creure”.

Aquest és un fet que cada vegada es fa més evident entre un nombre més gran de “cristians” en l’actualitat, que confessen creure en la Bíblia però que tenen reserves per acceptar doctrinal o pràcticament la veritat de la inspiració plenària i verbal de les Sagrades Escripures.

La seva fe limitada en les paraules de la Paraula de Déu, en allò que havien dit els Profetes, era l’evidència d’un problema espiritual que Jesús anomenà “insensatesa” i “lentitud de cor”. Considerem, doncs, el que va voler dir el Senyor amb aquestes expressions.

... d’ignorància en allò que coneixien

“Oh insensats” (24:25)

“Insensats” és un mot que trobem cinc vegades més al Nou Testament. Pau el fa servir per descriure un dels trets que ens caracteritzava abans de creure en el Senyor (Tt 3:3), però del que Crist ens ha deslliurat per l’obra que complir en la Creu. El cert és que Pau anomenà “insensats” dos cops a aquells creients de Galàcia que no vivien en la llibertat cristiana, i es conduïen de la mateixa manera que abans en l’Evangeli (Ga 3:1, 3). I també el féu servir, traduït com “ignorants”, en oposició a “savis”, a la epístola als Romans (1:14).

Tot això ens ensenya que la condició espiritual en que es trobaven aquells dos deixebles que tornaven a Emmaús era la mateixa que els gàlates, que, tot i ser veritables creients, la manca d’una vida d’obediència a Déu sense reserves els havia portat a la mateixa falta de comprensió que els incrèduls tenen de l’Escriptura, fent-los ignorants de la voluntat revelada per Déu en la seva Paraula. Una pobre espiritualitat els va portar a una fe amb reserves en la Paraula de Déu.

Peresa interior

“lents de cor” (24:25)

“Lents de cor” es pot traduir també com a “peresosos de cor”. No

és un estat constitucional, el mot grec parla d'un estat momentani, no permanent.

Quan el cor humà és lent, peresós, bombeja la sang amb poca força i això fa que arribi amb molta dificultat als llocs més perifèrics del sistema circulatori. Els peus i les mans es refreden, i el nostre cap té dificultat per portar a terme les seves tasques.

La peresa espiritual d'aquells deixebles estava repercutint en les seves funcions cognitives espirituals, de manera que eren incapaços d'interpretar adientment aquelles porcions de les Escriptures que demanaven esforç espiritual per a la seva comprensió i per a la seva acceptació.

Això ens alerta del perill que representa descuidar la nostra vida de comunió amb Déu, la nostra vida espiritual, el nostre cor, d'on brolla la vida (Pr 4:23). D'altra manera la insensatesa i la peresa espiritual afectarà la nostra fe en tot el que diu l'Escriptura, i ens farà incapaços de comprendre el significat del que està escrit en les pàgines sagrades.

Crist els va interpretar les Escriptures

Jesús va fer un diagnòstic perfecte de la condició espiritual d'aquells dos deixebles, i ells van acceptar-lo sense cap discussió. Tot i que el text bíblic no ens diu que es penedissin i demanessin perdó a Déu pel seu pecat, la declaració que van fer descrivint que el cor s'els encenia mentre escoltaven les paraules de Jesús, i que els va obrir les Escriptures, ho evidencia.

El magisteri únic de Jesús

"...només un és el vostre Mestre, el Crist..." (Mt 23:8).

Les Escriptures estableixen per al Crist un magisteri únic, que ningú més pot pretendre tenir; tot altre "magisteri" és subordinat al seu, i no té autonomia pròpia. El mateix mot ens ho indica, ja que únicament s'aplica a Crist en el Nou Testament. Pere ens ajuda a entendre això quan parla del pastorat únic de Crist, i del "pastorat"

subordinat d'aquells que són cridats a aquesta tasca dins de les esglésies locals: *“que pastureu el ramat de Déu que hi ha entre vosaltres, supervisant, no per força, sinó de bon grat, no per un guany vil, sinó amb entusiasme; no pas com qui senyoreja damunt les heretats, sinó essent exemples del ramat. I quan es manifestarà el Pastor suprem rebreu la corona immarcescible de la glòria”* (1Pe 5:2-4).

El reconeixement del magisteri únic de Jesús és bàsic per poder accedir a una interpretació encertada de la Paraula de Déu. Sense mantenir aquest principi pràctic podem submergir-nos en el mar de la confusió de les interpretacions humanes, que aparten les persones de Jesús i de la seva Paraula, i que es troben a l'arrel de totes les desviacions existents.

Una interpretació encertada

“...i ens obria les Escriptures” (24:32).

El mot “obrir” vol dir obrir completament, i es feia servir per parlar de quan una criatura obria la matriu de la seva mare, de tornar la vista a un cec i també de tornar el sentit de l'oïda a un sord.

Tot i que les Escriptures poden ser obertes físicament per qualsevol persona, i ser llegides i enteses per tot aquell que sàpiga llegir hi posi l'atenció necessària, la comprensió del seu missatge senzill es fa impossible per tot aquell que no rep l'ajut de Déu. Aquells dos deixebles coneixien bé les Escriptures, però va haver de ser Jesús qui els va haver de fer entendre el significat d'aquelles paraules.

Podem entendre millor el que van experimentar recordant les paraules que descriuen la mateixa actuació de Jesús vers las resta dels seus deixebles reunits: *“Llavors els va obrir la ment perquè compreguessin les Escriptures”* (24:45).

La descripció que fa Lluc de l'actuació de Jesús vers aquells dos deixebles, fa més clara la tasca que Jesús va dur a terme: *“I començant per Moisès i seguint per tots els profetes, els anava*

interpretant en totes les Escriptures les coses que es referien a ell” (24:27).

Jesús els va obrir la ment i les Escriptures, els va preparar personalment i els va “interpretar” el significat de la Paraula escrita sota inspiració divina. Els va fer clar el sentit precís de les paraules de les Escriptures que es referien a ell.

Conclusió

Con aquells deixebles que tornaven a Emmaús, necessitem examinar a fons el nostre estat espiritual. Jesús ens ha donat, amb la salvació, la possibilitat de desfer-nos de la nostra insensatesa i de la lentitud de cor, i hem de conèixer si això s’ha produït en nosaltres o no. Sense viure sota els efectes santificadors de la salvació limitarem la nostra fe en les Escriptures, per ignorància o per peresa espiritual.

Un cop segurs que estem sota els beneficis santificadors de la salvació, amb la ment de Crist i un cor que s’encén pel Senyor, hem de demanar al Senyor que ens obri la ment i les Escriptures, que sigui ell mateix qui ens les interpreti, ens digui el correcte significat de les seves paraules i dels ensenyaments que ens vol donar pel seu mitjà.

L’Esperit Sant és qui administra el magisteri de Crist entre els redimits. Jesús va descriure aquest aspecte del seu ministeri amb les següents paraules: “*Ell, l’Esperit de la veritat, us guiarà a tota la veritat*” (Jn 16:13). I Joan, inspirat per Déu, ens ensenya: “*Us he escrit aquestes coses concernent els qui us volen extraviar. I la unció que vosaltres heu rebut d’ell resta en vosaltres, i no teniu necessitat que ningú us ensenyi, sinó que, tal com aquesta mateixa unció us ensenya sobre totes les coses, i és veritat, i no pas mentida, així com us ha ensenyat, restareu en ell*” (1Jn 2:26-27).

Edicions Cristianes Bíbliques